

یا ماهیات باید عین هستی باشند و یا از آن جهت که در ذات خود، ممکن‌الوجودند به عین هستی ختم شوند

شماره پرسش: ۱۷۶۱۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۵/۸/۲ ۰۰:۴۱:۴۹

متن پرسش

با سلام خدمت استاد؛ حضرتعالی برای تبیین این مطلب که «هست» های اطراف خود عینی هستی نیستند و لا جرم باید به عین هستی منتهی شوند از قاعده «کل ما بالعرض لا بد ان ینتهی الی ما بالذات» استفاده کردید. حال سوال بنده این است که آیا مگر وجود و هستی عارض بر ماهیات خارجی می شود که ما بحث وجود را منطبق با قاعده فوق کنیم و برای تبیین و توضیح شوری آب را مثال بزنیم؟ آیا مگر وجود و هستی برای ماهیات مانند شوری برای آب است؟ (از جهت بحث عرض) // جنابعالی مستحضرید که صدر المتالهین طبق مبنای اصالت وجود عبارت «انسان موجود» رو از باب عکس الحمل می دانستند. اگر ممکن است راجع به صحیح بودن استفاده از قاعده فوق در بحث وجود و هلیات بسیطه توضیحی بفرمایید. ممنونم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در مثال مناقشه نیست ولی به هر حال از قاعده‌ی مذکور برمی‌آید که یا ماهیات باید عین هستی باشند و یا از آن جهت که در ذات خود، ممکن‌الوجودند به عین هستی ختم شوند و این همه‌ی مطلب است. موفق باشید